

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **L. D.**, zast. JUDr. Zdeňkem Koschinem, advokátem se sídlem Štefánikova 48, Praha 5 – Smíchov, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, 170 00 Praha 7, o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2004, č. j. 5 Az 31/2004 – 75,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2004, č. j. 5 Az 31/2004 – 75, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze, shora, byla zamítnuta žaloba podaná proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2003, č. j. OAM-216/AŘ-2001, jímž nebyl žalobci – stěžovateli udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění zákona č. 2/2002 Sb., (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný ve výroku vyslovil, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel včas podanou kasační stížnost.

V dané věci již bylo rozhodováno jednou Nejvyšším správním soudem, a to rozsudkem ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 53/2004 – 56, jímž byl prvé zamítavý rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2003, č. j. 5 Azs 148/2003 – 39, zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení s tím, že Nejvyšší správní soud uložil tomuto soudu,

aby zjistil veškeré podrobnosti, které by přispěly k vyřešení otázky, zda existuje vztah mezi problémy stěžovatele se splácením poskytnutého úvěru a jeho politickými postoji a aby provedl výslech navrhovaných svědků. Také zmínil výrazně negativní hodnocení Běloruska stran dodržování lidských práv Ministerstvem zahraničí USA, které zdůrazňuje neexistenci nezávislého soudnictví, záhadná mizení politických oponentů, svévolná zatčení a zadržování občanů ve vazbě.

Krajský soud se v dalším řízení zabýval velmi podrobně činností stěžovatele v Bělorusku, zejména pokud jde o vazbu mezi úvěrem, který byl poskytnut firmě, jejímž ředitelem stěžovatel byl a faktem, že peníze byly použity na volební kampaň opoziční strany. Vyslechl přitom navržené svědky, a to manželku stěžovatele L. D. a pana S. J.

Žalobce soudu předložil dopis poslanců zastupitelské komory Národního shromáždění Běloruské republiky V. F. a S. S., adresovaný vládě ČR, obsahující konstatování, že Běloruská republika není bezpečným místem pro člověka dříve pronásledovaného za uplatňování politických práva svobod. Tímto člověkem je dle obsahu dopisu žalobce. V dopise se uvádí, že uvedení poslanci chtějí podpořit žádost žalobce a jeho rodiny o poskytnutí azylu, a konstatuje se, že otcí žalobce je vyhrožováno a připomínáno, co syna čeká po jeho návratu. Dopis obsahuje i blíže nekonkretizované tvrzení o tom, že žalobce je stále "pohřešovaný" na základě zfalzifikovaného obvinění. Žalobce při ústním jednání soudu dne 17. 9. 2004 uvedl, že pokud byl stíhán pro trestný čin podle § 150 odst. 2 tr. zákona, bylo mu kladeno za vinu, že podvodně vylákal úvěr tím, že zfalšoval podpis ředitele společnosti U. (ředitelem této společnosti byl M.) na smlouvě mezi společností U. a R. Na základě znalecké expertizy se později ukázalo, že nejde o podpis zfalšovaný žalobcem. Vyšetřovatelé rovněž žalobci ukázali dva písemné doklady od prokuratury a KGB, podle kterých ředitel společnosti U. osobu žalobce nezná. Znali se však léta, a ředitel U. žalobci posléze potvrdil, že nikomu z prokuratury ani z KGB netvrdil, že žalobce nezná. Ještě před provedením expertizy na pravost podpisu dal vyšetřovatel žalobci dvě možnosti, buď se přizná a věc bude odložena, nebo se nepřizná a věc se dostane k soudu. Na radu advokáta se tedy žalobce přiznal, advokát mu doporučil, aby k soudu nechodil, protože ten je "prezidentský". Osobně se zná s panem Š., seznámil se s ním prostřednictvím pana R. (který byl ředitelem společnosti R.); pana Ch. osobně nezná, pan L. je známý politik a žalobce jej zná přes podnikání. Pokud jde o známost s panem Ch. a L., žalobce upřesnil, že se nejednou nacházeli ve stejné místnosti, ale představení si nebyli. K dotazu na konkrétní politické aktivity žalobce, uvedl, že nebyl členem žádné opoziční politické strany a dále uvedl, že se účastnil demonstrací jako osoba v davu, protože nesouhlasil s politikou prezidenta L. K dotazu, zda jeho politické aktivity byly veřejně známy místním orgánům, odpověděl, že jim bylo známo, že je přítelem R. (ředitel R.), který je přítelem Š. (předseda agrární strany), L. (druhý místopředseda agrární strany) a Ch. (první místopředseda agrární strany). Dále uvedl, že úvěr poskytnutý společnosti Radko byl převeden bankou v souladu s jeho instrukcemi na společnost R. (ředitel R.), a částečně byl použit na volební kampaň právě prostřednictvím R., nejprve bez vědomí žalobce, R. se však později, když nemohl splnit smlouvu, žalobci přiznal, že peníze použil na volební kampaň. K dotazu soudu, zda žalobce vyšetřovateli potvrdil, že z peněz z úvěru byla částečně financována volební kampaň, žalobce uvedl, že toto neučinil, aby osoby, které peníze takto poskytly, chránil. Společnost R1. byla společností s ručením omezeným, jejími společníky byla právnická osoba R. (vlastnila 51 %) a tři fyzické osoby, a to žalobce, R. a paní A. Žalobce byl v postavení ředitele a jednatele. Úvěr tato firma převedla na společnost R. jako zálohu na úhradu kupní ceny dle kupní smlouvy. Od počátku vyšetřovatelé od žalobce požadovali negativní informace na Š. a Ch. Pokud žalobce podepsal přiznání, šlo o přiznání k trestnému činu podle § 150 odst. 2 tr. zák., vylákání úvěru. Žalobce nepotvrdil, že peníze šly

na volební kampaň agrární strany, ačkoliv, pokud by tak učinil, měl by po problémech. Na jaře 1999 pak vystoupil prezident s požadavkem, aby všichni, kdo byli stíháni pro trestný čin dle § 150 odst. 2 tr. zák. byli nadále stíháni dle § 91 odst. 4 tr. zákona.

Svědkyňe L. D., manželka žalobce, u ústního jednání před krajským soudem k období od roku 1997 do roku 1999 uvedla, že v té době rodina mohla očekávat příjezd policie nebo jiných lidí, kteří přicházeli s dokumenty o konfiskaci majetku, hledali manžela a vyhrožovali. O aktivních politických postojích jejího manžela uvedla, že s politikou prezidenta L. nesouhlasil, svědkyni však není známo, že by manžel chodil na demonstrace či mítinky. Ví o tom, že se stýkal s lidmi z opozice, ona je však nezná. K dotazu, zda na manžela byl činěn nějaký nátlak, uvedla, že ano, tento spočíval ve skutečnosti, že byl předvolán k výsledku, pustili ho až za tři dny a uráželi a ponižovali ho tam. Chtěli po něm přiznání ke zneužití úvěru, nepamatuje si však ve kterém časovém období. Konkrétním důvodem jeho odjezdu bylo to, že mu hrozilo, že ho uvězní, slibovali mu odnětí svobody na osm až patnáct let.

Svědka S. J. při ústním jednání před soudem uvedl, že se s žalobcem zná, neboť pocházejí ze stejného města. Žalobce nebyl členem opoziční strany, ale měl stejné názory. Svědek se před odchodem z Běloruska (v dubnu r. 1997) s žalobcem viděl dvakrát, třikrát do roka, neboť měli společného známého - lékaře z fakultní nemocnice. Dozvěděl se tak, že je žalobce pod nátlakem KGB, aby podepsal dokumenty směřující proti opozici, a to konkrétně předsedovi parlamentu a opoziční agrární strany. K dotazu soudu, zda je svědkovi, přesto že již nebyl v té době v Bělorusku, něco známo o problémech žalobce v roce 1999, svědek obecně popsal situaci v Bělorusku v té době (vrcholil tlak proti opozici, řada lidí byla donucena k odchodu, někteří byli uvězněni, zlikvidováni a zbytek donucen ke spolupráci, většina podnikatelů byla donucena ke spolupráci s režimem, většina opozice odešla do sousedních zemí). K dotazu právního zástupce žalobce, co by dle mínění svědka žalobci hrozilo v případě návratu do Běloruska, svědek uvedl, že mu není známa podstata spisu žalobce v Bělorusku. Obecně pak popsal situaci tak, že v případech, kdy osoba provedla něco proti KGB, hrozilo uvěznění, ve většině případů by došlo k nátlaku a nucení ke spolupráci. V případě odmítnutí spolupráce dochází k různým prostředkům donucení. Praha je evropským centrem běloruské opozice v exilu, o to je horší návrat z ČR.

Právní zástupce žalobce v závěrečném návrhu uvedl, že žalobce podnikal v Bělorusku v raných počátcích snahy o demokracii a v podstatě se "svezl" s tím, co se tehdy v zemi dělo. Jako podnikatel si opatřil úvěr a ten smlouvou převedl na obchodního partnera, který úvěr použil v rozporu s právními předpisy. Protože šlo o člověka aktivního v tehdejší opozici, došlo k problémům i u žalobce. V roce 1999 byl již nátlak státu vysloveně nelegální, struktury státu v podstatě čistily opozici a žalobce prokázal, že v uvedené době byl ohrožen na životě, svobodě a důstojnosti.

Žalobce u ústního jednání před soudem dne 17. 9. 2004 uvedl, že falešnými důkazy, o které se opíralo toto vykonstruované trestní stíhání, byly doklady předložené prokuraturou a KGB, z nichž vyplývalo, že ředitel U. tvrdí, že žalobce vůbec nezná. V písemném podání - vysvětlení, které žalobce předložil správnímu orgánu, však oproti tomu uváděl, že z uvedených dokladů mělo vyplývat, že ředitel U. se s žalobcem setkal pouze jednou, nechal však žalobci čistý firemní blanket svého podniku s razítkem, a z této skutečnosti vyšetřovatel dovodil, že žalobce na tento blanket napsal předmětnou obchodní smlouvu a spáchal tak trestný čin dle § 150 odst. 2 trestního zákona.

Krajský soud zvažoval, zda vedení trestního stíhání pro trestný čin dle § 91 odst. 4 tr. zák. lze mít za prokázané pouze na podkladě samotných tvrzení žalobce, když k prokázání této skutečnosti žalobce nepředložil žádné listinné důkazy. Podle názoru soudu lze předpokládat, že by k žalobcem tvrzené "překvalifikaci" trestného činu (tzn. k zahájení trestního stíhání žalobce pro spáchání trestného činu dle § 91 odst. 4 tr. zákona), došlo oficiálním úkonem vyšetřovatele, učiněným při oficiálním jednání, např. u výslechu. Žalobce z vlasti přivedl doklady, týkající se jeho civilního sporu, není tedy pravděpodobné, že by opomenul vzít s sebou doklady týkající se tvrzené "překvalifikace" jeho trestního jednání.

Krajský soud má tedy za to, že trestní stíhání žalobce (pokud by nebylo zastaveno, či pokud by došlo k jeho "překvalifikaci" a nyní bylo nadále vedeno dle § 91 odst. 4 tr. zák.) by ze shora uvedených důvodů nebylo možné posoudit jako pronásledování žalobce za uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písmo a) zákona o azylu, ani jako pronásledování žalobce pro zastávání politických názorů dle § 12 písmo b) tr. zákona. V daném případě nebyly ani zjištěny žádné politické aktivity žalobce. Nesouhlas s politikou prezidenta L., není-li prezentován veřejně, nelze za politickou aktivitu považovat. Tvrzení žalobce, který teprve u ústního jednání před soudem uváděl, že se v davu účastnil demonstrací a mítinků, neboť nesouhlasil s politikou prezidenta, nepotvrdila ani jeho žena, která o takových aktivitách žalobce nevěděla. Žalobce politický podtext trestního stíhání své osoby ostatně neodvozoval od vlastních politických aktivit, ale poukazem na své "známosti" s opozičními politiky. Na dotaz soudu, zda jeho politické aktivity byly veřejně známy místním orgánům, odpověděl, že těm bylo známo, že je přítelem R., který je přítelem uvedených politiků Š., L. a Ch. Z žalobcem dále uváděných skutečností, tj. že Ch. byl předseda banky, která poskytla firmě žalobce úvěr, L. žalobce zná z podnikání, s Š. jej seznámil ředitel firmy R., vyplývá, že šlo o známosti a kontakty v rámci podnikatelské činnosti žalobce, takové kontakty nemají však vypovídací hodnotu o politických postojích žalobce. Obchodní kontakty s představiteli opozice či jejich přáteli, ani zatajení jejich aktivit, jde-li o činnost, kterou je na místě posoudit jako nelegální i ve státech s demokratickým zřízením, nelze vnímat jako zastávání určitých politických názorů či uplatňování politických práva svobod (§ 12 písmo a), b) zákona o azylu). Soud vzal v úvahu i obsah zprávy Ministerstva zahraničních věcí ČR z dubna 2000, která popisuje zastrasování obyvatelstva těmi, kdo jsou u moci a chovají se jako neomylní a všemocní, která uvádí, že nikdo neočekává, že by řadový občan mohl mít jakákoli práva nebo si dovolit stěžovat, zmiňuje, že se projevuje zvláště a jednoznačná nadřízenost mocenských struktur a že jde o stát policejní s represivním aparátem. K případným úvahám o potížích se zaplacením dlužného úvěru, soud uvádí, že jeho zaplacení bylo na žalobci jako fyzické osobě požadováno ze strany státních orgánů (viz žaloba ze dne 17. 4. 1999), protože žalobce se k odročenému jednání tohoto soudu již nedostavil, ve věci tak zřejmě rozhodnuto dosud nebylo. Dle mínění soudu žádné skutečnosti nesvědčí pro závěr, že k vymožení náhrady za nevrácený úvěr v rámci civilního soudního řízení bylo státními orgány přistoupeno z azylově relevantních důvodů.

Ani žalobní námitky, že u žalobce existují překážky vycestování, nejsou důvodné. Tvrzení žalobce, že v případě návratu by byl obviněn z trestného činu vlastizrady, není podepřeno žádným důkazem a nekoresponduje ani s obsahem shora zmíněné zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky z dubna 2000. Soud v uvedených souvislostech poukazuje dále na to, že pouhá možnost určitého zacházení není způsobilá k závěru, že by přímo u žalobce překážky vycestování byly dány (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Vilvarajah a spol. z roku 1991, sp. zn. A-215).

V rámci kasační stížností se stěžovatel v podstatě odvolává dosavadního průběhu řízení a důkazů v něm provedených. Obecně uvádí, že Bělorusko nelze považovat za bezpečnou zemi původu pro nedodržování lidských práv, má za prokázané, že mu bylo vyhrožováno pronásledováním za uplatňování politických práv, sám se pak nedopustil jednání, které by vylučovaly udělení azylu ve smyslu § 15 zákona o azylu, ani nelze považovat jeho žádost za zjevně bezdůvodnou podle § 16 cit. zákona. Upozorňuje na to, že by svědek, kterému byl v České republice udělen azyl (S. J.) neoznačil stěžovatele za osobu politicky se angažující, což odůvodňuje propojeností a vzájemnou informovaností mezi zahraničním a vnitřním odbojem. Odkázal také na dopis poslanců Národního shromáždění F. a S. Stěžovatel v Bělorusku se politicky angažoval a opozici podporoval. Dále uvedl, že o použití prostředků na jiný, než určený účel nevěděl, ale odmítl udat svého přítele v opozici, který uvedenou činnost realizoval. Poukazuje na to, že není možné prokázat, zda trestní stíhání podle § 150 odst. 2 tr. zákona (resp. § 91 odst. 4) bylo zastaveno či nikoliv, dokumenty ke své trestní kauze nevzal při odchodu z vlasti proto, že byl na konci svých psychických sil a aby na sebe neupozornil při případném zadržení. Tyto důvody podřazuje pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. a navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné (ust. § 103 odst. 1 písm. c) cit. zák.) nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (ust. § 103 odst. 1 písm. d) cit. zák.), jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatelka uplatnila poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je zčásti důvodná.

Městský soud v Praze dospěl při přezkoumávání rozhodnutí žalovaného ke stejnému závěru jako žalovaný správní orgán, tedy že stěžovatel neuvedl v řízení o udělení azylu žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu a žalovaný tedy nepochybil, když stěžovateli neudělil azyl.

Tvrzenou nezákonnost podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení právních otázek soudem v předcházejícím řízení, když zpochybňuje závěr soudu i správního orgánu o tom, že důvody jím uplatňované neodůvodňují aplikaci § 12 zákona o azylu.

Tvrzená nezákonnost, spočívající v nesprávném právním posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (srov. IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

Dle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Stěžovatel napadá rozhodnutí soudu prvního stupně z důvodu nedostatečného způsobu provedení dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. K tomu soud upomíná, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učiněnému správnímu skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správního skutkového závěru.

Soud I. stupně byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsahem a důvody opravného prostředku, které stěžovatel uvedl, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu lze souhlasit se závěrem krajského soudu v tom, že dosavadní průběh dokazování nepřinesl žádné důkazy svědčící pro vazbu mezi ekonomickými aktivitami stěžovatele a důvody, pro něž lze podle zákona o azylu udělit azyl. Nic nesvědčí pro to, že to jsou právě politické důvody, jež by opravňovaly udělení azylu. Dosavadní dokazování naopak směřuje k závěru, že jednání žalobce v rámci úvěrové transakce nemá s azylově relevantními důvody pranic společného. Z tohoto pohledu lze odkázat na odůvodnění, jež krajský soud poskytl a které považuje i tento soud v této části za přesvědčivé. Došlo k situaci, která skutkově není jednoduchá, neboť českému soudu není z pohledu běloruského civilního i trestního práva známa konstrukce odpovědnosti za to, že úvěr nebyl použit ke stanovenému účelu. Jediný, kdo o tom může rozhodnout, je věcně a místně příslušný nezávislý soud. Pro účely azylového řízení však nestačí znát, že takového soudu se Bělorusku nedostává, ale musí k tomu přistoupit azylově relevantní důvod. Za takový označuje stěžovatel politický podtext celé události. Z výpovědí vyslechnutých svědků, ale ani z tvrzení stěžovatele si oprávněně nelze učinit představu o jeho pronásledování pro zastávání určitých politických názorů. Stěží lze existenci takové podmínky dovozovat jen z faktu zneužití poskytnutého úvěru třetí osobou, případně toho, že stěžovatel takovou osobu před policií chrání. Zde by se soud dostal na velmi tenký led řešení otázky o účelu, který světi prostředky a taková pozice žádnému soudu nesvědčí.

Na druhé straně jako výrazný faktor svědčící ve prospěch pochybností o apolitičnosti celého případu vystupuje dopis poslanců Národního shromáždění. Odhlédnuto od faktu, že tak měl učinit již krajský soud, Nejvyšší správní soud požádal Ministerstvo zahraničních věcí ČR o stanovisko m.j. k tomu, zda lze považovat předmětný dopis poslanců za důvěryhodný. Velvyslanec ČR v Bělorusku dopisem ze dne 25. 2. 2005 považuje uvedený dopis za důvěryhodný s tím, že jej poslanci osobně předali na zastupitelském úřadu v M. Obsahem předmětného dopisu je sdělení, které není možné přejít mlčením; uvádí se v něm, že „nelze popsat veškerou hrůzu, kterou zažila rodina L. D. a co je v případě jejich návratu čeká, jelikož v současné době je stěžovatel stále pohřešovaný na základě starého, Výborem státní bezpečnosti zfalzifikovaného obvinění. Touto cestou podporují jeho žádost o azyl.“ Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud tak neměl možnost vyhodnotit řádně všechny důkazy, které přicházely do úvahy, když se otázkou věrohodnosti dopisu poslanců Národního shromáždění dále nezabýval. Tuto předestřenou okolnost lze nepochybně hodnotit v rámci procesu doplnění důkazů ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s., neboť je s tvrzeními žalobce přímo svázána. Obsah tohoto dopisu, jehož věrohodnost byla autorizována, považuje kasační soud za natolik závažný, že odůvodňuje pochybnosti o správnosti posouzení právní otázky týkající se překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, a tudíž i důvod pro podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační soud považuje za nezbytné, aby se žalovaný správní orgán seznámil s předmětným dopisem a zohlednil jej při rozhodování o překážce vycestování.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto prostupoval dle § 110 odst. 1 s. ř. s, kdy rozsudek krajského soudu zrušil.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne soud 1. stupně podle ust. § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 15. dubna 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu